

1. 4. 2018 - Vyprávějte, ať se ptají

1. čtení: Dt 6, 20-25

Píseň: 346 - Bud' tobě sláva

Základ kázání: Lk 24, 1-12

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

kdo uvěří naší zvěsti? Kolik uvěřilo naší zvěsti?

Kolik uvěřilo zvěsti Písma?

Ani učedníci nevěřili. Nevěřili pozemskému Ježíšovi, když mluvil o své smrti a vzkříšení. Nevěřili zprávě žen, které potkaly divné muže u prázdného Ježíšova hrobu. Příliš bláhově, ba blouznivě, zní příběh o tom, že smrtí končí jen jedna část života a začíná další.

Ale občas, tu a tam, někdo uvěří. Velkopáteční setník pod křížem je toho výstižným příkladem. Avšak většina lidí nevěří evangeliu, Boží dobré zprávě. Vždyť ji ani nezná.

Často i celoživotního křesťana trápí, že se mu nepodařilo předat vlastní vztah s Bohem. Třeba potomkům, známým nebo partnerovi. Ale možná v tom je problém posledních desetiletí křesťanství v Evropě: Lidé se snaží předat svůj vztah s Bohem.

Na to ale přece není nikdo zvědavý. Dokonce ani nemá být. Proč by měl Petr věřit jako Pavel? Proč by Janův vztah s Bohem měl být stejný jako Gamalielův? Stejně jako se od sebe liší jednotlivá lidská manželství, tak se od sebe liší také jednotlivá manželství s Bohem.

V Asii, zejména jižní a jihovýchodní, jsou tisícíhlavé křesťanské sbory se stovkami lidí na bohoslužbách. Také proto, že jim jsou vyprávěny biblické příběhy, které neznají.

Stejně s dětmi ve evropských sborech: Jsou jim vyprávěny biblické příběhy. A děti a konfirmandi reagují stejně jako

mládežníci, dospělí, senioři. Překvapivě. Ptají se. Na tohleto i támhleto. Zajímají se. Překvapivě!

Slyší příběh o Jerichu a ptají se, proč Bůh chtěl zabít ty, kteří tam bydleli. Proč ten faraó nepustil ty Israelce třeba po osmi ranách. Proč Bůh zatvrdil faraónovo srdce a pak zabil všechno prvorozené v Egyptě, jako by za to mohl ten faraó. Jak to bylo s tím Jidášem - proč toho Ježíše zradil. A tak dále.

Někdy těm příběhům a jejich zvěsti dokonce uvěří. Možná i farářovým odpovědím.

Tak je možná čas na další reformaci. Na další návrat k příkladu první církve. Totiž k vyprávění biblických příběhů a oddílů. Ať už jejich čtením nebo parafrází. Vždyť kdo ze současných evangelíků ví, kdo je Hagar? Zná její příběh? Kdo zná celý příběh Šalomounův, Ehúdův nebo Filipův? Příběh vzkříšení Ježíše z Nazareta?

Možná obtížně předáváme víru, protože předáváme víru. Tedy vlastní návyky, pochopení a formulace. Vlastní náboženská porozumění, náboženské zvyky a chutě. A překvapivě to nevbuzuje mnoho zájmu. A nebo jen na krátkou chvíli.

Protože člověk hledá Boha, nikoli víru. Každý člověk totiž věří, nevyhnutelně - tuto část už má hotovou. Snad s výjimkou agorafobiků. Ať už člověk věří v majetek, vlastní schopnosti, v sebe samotného, konexe, jinou modlu či Hospodina - tak nebo onak věří.

Člověk hledá pravdu, když přichází do kostela. Nehledá dojmy a prožitky těch, kteří tam již jsou a které vidí třeba poprvé nebo popáté v životě. Ne náhodou v charismatických a letničních hnutích nenalezneme celoživotní členy, kteří jsou zároveň seniory...

Evropa se ráda honosí křesťanskými kořeny. Někdy i česká zem. Přitom ani příběh vzkříšení Krista není běžnou znalostí. Natožpak příběh velikonoční. Alespoň zhruba.

Předávejme tedy příběhy, ne víru. Nabízejme příběhy, ne víru. A už vůbec nepředávejme mou osobní podobu víry, která je nevyhnutelně pokřivena hříchem - což přece každý křesťan dobře

ví. Příběhy se líbí a dobře pamatují. Vyvolávají zájem a otázky. Zvou k pokračování. Rozechvívají v lidech otázky.

Nepředávejme však v první řadě příběhy své. Pokud jde o náboženství. Své příběhy vyprávějme, pokud nám jde o mezilidské sblížení, skamarádění. Vyprávění „co jsem s těmi křesťany zažil,“ jsou hezká a líbivá, ale dlouho nevydrží. Nepovzbudí k otázkám po Bohu, často ani po náboženství. Neotevrou člověka ke vztahu s Bohem - jen s dalším člověkem.

Biblické příběhy však otevírají do-sebe-zakrouceného nebo hledajícího člověka pro vztah s Bohem. Protože jsou o Bohu. Dokonce v nich hraje hlavní roli, ačkoli se objevuje většinou jen na chvíli. A třeba v příběhu setkání se Vzkříšeným nevystupuje vůbec. Navíc jde o příběhy ověřené tisíciletými historiemi Bohem stvořeného světa. Nikoli pár lety mého života v malé oblasti světa, kde jsem žil.

Vyprávějme příběh Vzkříšení. Možná hlavně ten. Zejména proto, že žádný takový není. Biblický velikonoční příběh hovoří o tom, co se stalo před vzkříšením a po něm. Hovoří o ukřižování Ježíše a o ženách u prázdného hrobu. Vyprávějme vyprávění o setkání se Vzkříšeným!

Možná to zní divně, ale funguje to. Vždyť z jakého příběhu bude mít Hospodin větší radost: Z příběhu kde je v hlavní roli on, Bůh sám, nebo kde je v hlavní roli člověk? Kterému příběhu bude přát více milosti?

Vyprávějme příběh, který je tak neuvěřitelný, že dokonce postavy v něm mu nevěřily! Jen na víru v Boha a život věčný rovnou prozrad' me, jak neobvyklé a nesnadno uvěřitelné jsou. Že je to příběh bláznivý až blouznivý. I že si to mysleli už Ježíšovi nejbližší učedníci!

Kdo uvěří naší zvěsti? Kdo uvěří mé zvěsti?

Doufám, že mé zvěsti nikdo. Jako křesťan nechci a nemám nést *svou* zvěst. Mám nést zvěst Boží. Příběhy Hospodinova jednání ve světě. Příběhy lidských odpovědí na něj. Příběhy lidského klopýtání, jichž je Písmo plné. Ačkoli budou vždy zabarveny osobitostí jedince. Kdyby nic jiného, budu tím

předcházet předsudkům, že kdo věří, je svatý, bezchybný, neselhává a neklopýtá.

Jako třeba apoštol Petr. Eh, ten zrovna selhával velice. Tak jako Pavel. To taky není nejlepší příklad. Tak jako Mojžíš. Ale vždyť ten si taky pěkně zavařil. Tak jako... jako...

Proto vyprávějme dětem a vnučatům biblické příběhy. Příběhy zvěstující, že selhání je velkým učitelem. A že selhává a selhal každý. Snad kromě toho Ježíše.

Pokud máme vypravěčské nadání, klidně vyprávějme svými slovy. Nemáme-li ho, ona to ta Bible udělá za nás. Vyprávějme a čtěme ty příběhy s blízkými i vzdálenými. Místo abychom je přesvědčovali nebo „uargumentovali.“

Protože jinak se nás lidé takřka nikdy nezeptají. Ani blízcí, ani vzdálení. A my tak nedostaneme příležitost cokoli vyznat. A tak budeme své vyznání a svědectví prezentovat lidem, kteří na něj většinou nejsou vůbec zvědaví.

Ale když se zeptají... To je potom úplně jiný rozhovor!

Kéž tedy lidé nevěří naší zvěsti. Natožpak mé. Kéž věří zvěsti Boží. Ať už velikonoční nebo vánoční - ty se zrovna hodí v pravidelnou dobu každý rok. Kéž vůbec dostanou možnost uvěřit Hospodinově příběhu. Tím, že ho uslyší.

Možná se pak najde alespoň ten velkopáteční setník. Možná pak někdo uvěří bláznivé zvěsti, že smrt není naším nepřitelem ani posledním vítězem. Možná uvěří, že pro někoho mám já i on takovou cenu, že pro nás zemřel. A že právě takový je Bůh Bible a celého světa.

Teprve poté se lidem otevře možnost uvěřit, že z Božího rozhodnutí pokračuje po smrti život dál. Ba dokonce život nepředstavitelně lepší než život pozemský.

Možná budou důvěřovat Bohu, jehož příběhy bude znát. Možná uvěří příběhu setkání se Vzkříšeným, jemuž nevěřili ani učedníci.

Amen.

Píseň: 660 - Bud' Bohu všechna dík i čest